

Posudek školitele

Kristina Chmelíková: *Bio Lucerna. Historie pražského kina 1909 – 1945.*
Diplomová práce, Katedra filmových studií FF UK. Praha 2010.

Historických studií (samozřejmě různé kvality) na téma historie nějakého lokálního kina dnes už existuje celá řada. Počátky seriózního badatelského zájmu o tuto problematiku spadají do sedmdesátých let minulého století, kdy začaly vznikat první texty s touto tematikou. Zasloužili se o ně pracovníci regionálních archivů, kteří v teritoriu své působnosti faktograficky mapovali na základě archivních materiálů a oblastního tisku různorodé regionální dění včetně toho kinematografického. Jde o skrz naskrz pozitivistické texty, jak je pro archiváře typické, tedy o texty bez jakýchkoliv přesahů a povědomí o kontextech. Metodologicky osvětenější byly snad jen studie litomyšlského regionálního historika a archiváře Jindřicha Růžičky a děčínských archivářů Hany Slavičkové a Františka Cvrka. Teprve v posledních deseti letech s nástupem nové generace poučené metodologickým kvasem nové filmové historie se dění na tomto poli nově rozproudilo (připomeňme jen impozantní brněnský projekt výzkumu lokální filmové kultury napojený na podobné projekty zahraniční).

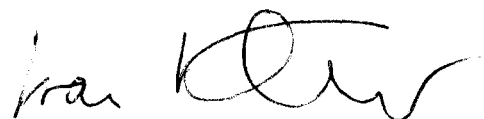
Kristina Chmelíková řadu těchto textů zná, ale její úkol byl specifický v tom, že kino Lucerna nebylo jen tak ledajaké bio, ale součást širšího komplexu a centra kulturního a společenského života, navíc kina spojeného s postavou asi nejvýznamnějšího českého filmového podnikatele Miloše Havla, takže těch přesahů a kontextů se tu nabízí opravdu celá řada. Po stránce pramenné je toto téma smolné v tom smyslu, že archiv kina padl v sedmdesátých letech za oběť požáru a hlavními informačními zdroji se tak stal dobový tisk, Havelkovy nedocenitelné filmově hospodářské ročenky, memoárová literatura a literatura sekundární. Z archivních fondů mohla autorka využít pouze fond Lucernafilmu, který se ovšem týká hlavně produkční společnosti, nikoliv primárně provozu kina v paláci Lucerna.

Práci otevírá kapitola zaměřená obecně na podmínky pro provozování kin v českých zemích, tedy na rámec, v němž se kino Lucerna pohybovalo a který také stanovoval limity možného pro celou instituci. Vedle legislativní stránky věci si autorka všímá také spolkové činnosti, změn vyvolaných nástupem zvuku a vývojových trendů za protektorátu. Další kapitola pojednává stavební historii kina Lucerna a jeho technické vybavení. Třetí kapitola se pak věnuje vlastnímu provozu kina z nejrůznějších hledisek – personálního, technického, hudebního, dramaturgického, propagačního ad.

V přílohách se seznámíme se profilem dvou ředitelů kina i společnosti Lucernafilm, ale zejména se soupisem programového profilu kina za celou dobu jeho existence ve sledovaném období, jakkoliv v letech desátých jde jen o soupis fragmentární. Uměl bych si představit ještě jednu kapitolu této práce, a to právě analytické vytěžení tohoto soupisu. Lze v něm stopovat dramaturgické strategie kina i celkovou obchodní strategii tohoto prestižního premiérového kina v jednotlivých etapách jeho vývoje. I tak však Kristina Chmelíková vytvořila plastický obraz jedné kinematografické instituce.

Soupis literatury je více než uspokojivý a rovněž stránka stylistická celé práce nezakládá důvod ke stížnostem. Považuji proto úkol diplomantky prokázat schopnost kompetentně a na profesionální úrovni zpracovat zadané téma za splněný a navrhuji ocenit její diplomovou práci známkou výborně.

V Praze dne 20. 9. 2010

doc. PhDr. Ivan Klimeš